

Հովհաննես Թումանյան

Երկու սև ամպ

Վաղուց թողած բարձր ու կանաչ
Գահիր իրենց հանգրստության,
Երկու սև ամպ, հողմի առաջ
Գրնում էին հալածական:

Հողմը սակայն չար հոսանքով
Բաժնել, ջոկել չէր կարենում,
Ինչքան նրբանց լայն երկնքով
Դեռ ու դեռ էր քրշում, տանում:

Ու անդադար գրնում էին՝

Քրշված հողմի կատաղությանը,
Իրար կըպած ու միասին,
Երկու սև ամպ, երկու սև ամպ...

1894